

Vilmos Kondor
Budapest Noir
Titlul original: Budapest Noir

We know
books

Copyright © Vilmos Kondor
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2023 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Kondor, Vilmos

Budapest Noir / Vilmos Kondor ; trad. din lb. maghiară de Bara Hajnal.
- București : Crime Scene Press, 2023
ISBN 978-630-6542-28-4

I. Bara, Hajnal (trad.)

821.511.141

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU
Redactor: GEORGE ARION JR.
Corectură: OANA STROE
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: octombrie 2023
Tipărit în România

Jelen műkiadása a Petőfi Literary Fund magyar irodalmat népszerűsítő célkitűzése szerinti együttműködés keretén belül valósult meg.

Această lucrare a fost publicată în cadrul colaborării cu Fondul Literar Petőfi, conform obiectivului acestuia de a promova literatura maghiară.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform legii dreptului de autor.

Vilmos Kondor

Budapest Noir

traducere din limba maghiară
de Bara Hajnal

CRIME SCENE PRESS
2023

Vilmos Kondor (n. 1954) este numele (posibil pseudonimul) unui scriitor maghiar de succes, supranumit „părintele literaturii de suspans din Ungaria”. Cele șapte romane ale sale care-l au ca protagonist pe ziaristul Zsigmond Gordon se petrec în Budapesta în perioada 1930-1950.

Kondor a studiat la Szeged și la Paris. A terminat ingineria chimică la Sorbona, apoi s-a întors în Ungaria, unde predă și acum matematica și fizica de liceu.

Romanele sale împletesc ficțiunea cu istoria, scriitorul izbutind să evoce cu măiestrie atmosfera din Ungaria – și mai ales din Budapesta – secolului trecut.

UNU

La Cafeneaua Balaton, redeschisă în sfârșit după îndelungate lucrări de reamenajare, cafeaua se servea în mod obișnuit cu zahăr, dacă clientul nu spunea că o vrea neagră. Gordon uita mai mereu acest lucru, așa că dădu din mână, bău cu zahăr cafeaua, împături ziarul *Pesti Hírlap*, se ridică, plăti și ieși pe Calea Rákóczi, cu gulerul ridicat. Își întoarse privirea către Piața Blaha Lujza, zări luminile de neon ale editurii, scoase din buzunar o țigară și o aprinse.

La câțiva metri de el zbiera agitat un vânzător de ziare. Trecătorii îl scăpau rapid de marfă pe băiat, șorțul prins de mijlocul lui atârând tot mai greu sub povara mărunțișului.

Gordon porni către Podul Elisabeta. În drum trecu pe lângă vitrine, privindu-le dezinteresat. Nici măcar claxoanele mașinilor nu-i atraseră atenția. Uneori lângă el răsărea discret câte-un ins dubios încercând să-i plaseze niște ciorapi de mătase ori serviciile de neuitat ale unei cocote. Gordon trecu și pe lângă aceștia fără să se oprească, aruncă mucul de țigară, apoi își privi ceasul. Dacă se grăbea, ajungea la timp în Piața Franz Josef. Se putea urca și într-un autobuz; cu toate că îi plăcea agitația și vânzoleala serii, de această dată abia dacă le observă.

La colțul Bulevardului Carol zbiera un alt vânzător de ziare. Gordon se întrebă cum de nu răgușeau. Îi trecu prin minte că poate beau ouă precum cântăreții de operă, dar alungă repede

ideea. Nu era într-atât de curios încât să-l întrebe pe vreunul, deși ar fi avut ocazia.

– A murit Gömbös! Prim-ministrul e mort! Trupul lui neîn-suflețit va fi adus din Germania cu trenul! A murit Gömbös! Gu-vernul a convocat ședință de criză! strigă un băiat de paisprezece ani, cu șapca trasă într-o parte și cu obrajii îmbujorați. Ziarul *Az Est!* Gömbös a murit! continuă să zbiere băiatul, apoi, zărindu-l pe Gordon, flutură ziarul către el. Cele mai proaspete știri. În zia-rul *Az Est!* A murit prim-ministrul! Cumpărați un ziar, domnule!

Gordon scutură din cap.

– Nu-mi trebuie ziarul, băiete. Știu că a murit prim-ministrul, spuse și își continuă drumul.

Eu scriu știrile, adăugă în sinea lui, dacă știrile se lasă scrise.

După Piața Apponyi o coti brusc la dreapta pe Strada Primă-riei, bucurându-se de liniștea și calmul relativ de aici. Nu reușea nicicum să-și alunge din minte cazul lui Róna. De aproape o săp-tămână numai la asta îi stătea mintea, pur și simplu nu-i venea să creadă c-ar fi adevărate acuzațiile aduse acestuia. De aproape o săptămână lucra la caz, numai despre asta vorbea – sau cel puțin încerca să vorbească – cu toți cei care ar fi putut avea vreo legătura cu Róna, dar se lovea mereu de ziduri.

Traversă Piața Elisabeta udată de ploaie și pustie. Când coti pe strada Tisza István, o rafală de vânt înghețat ce sufla dinspre Du-năre fu cât pe ce să-i smulgă pălăria de pe cap. Frigul neobișnuit pentru luna octombrie îl cutremură. Dimineața vremea arăta cu totul altfel. Gordon nu-și luase nici fularul, nici mănușile, iar în loc de pardesiu își aruncase pe el balonzaidul.

Polițistul din fața sediului inspectoratului general îl salută dând din cap. Gordon se obișnuise deja să pășească în clădire prin poarta de pe Strada Zrinyi nr. 4, o intrare rezervată detectivilor. Îl cunoșteau toți agenții de serviciu, astfel că avea acces liber în

inspectorat. În acea seară era de serviciu un tânăr care-l salută pe Gordon – din motive neștiute – cu un respect copleșitor.

– Bună seara, domnule redactor! îl întâmpină pe Gordon, care drept răspuns dădu din cap și porni în sus pe scări.

Dar agentul de serviciu strigă după el: dacă domnul redactor îl caută pe inspectorul Gellért, domnul inspector vă transmite că momentan nu se află în sediu. A fost chemat de urgență la o șe-dință.

– Nicio problemă, băiete, îl aștept în biroul lui, răspunse Gordon punând mâna pe balustradă.

Dar băiatul îl opri: căci, nu-i așa, astăzi a murit Gömbös, prim-ministrul, și... voia să continue, dar brusc își dădu seama: dar cu siguranță știți deja.

– Știu, băiete, răspunse Gordon și urcă grăbit pe scări la etajul doi. O luă la dreapta pe culoar și opri la ușa din stânga.

Bătu, căci poate, totuși... Dar nu-i răspunse nimeni, așa că deschise ușa biroului lui Vladimir Gellért. Camera acestuia era goală, doar pe birou mai ardea o lampă. Gordon închise ușa în urma sa și păși la geam.

Gellért se bucura de un statut privilegiat, biroul lui fiind una dintre puținele încăperi cu vedere spre Dunăre. Gordon își aprin-se o țigară, apoi privi spre exterior câteva clipe admirând Podul cu Lanțuri scaldat în lumini, apoi Cetatea și vapoarele ce alunecau pe Dunăre ori erau ancorate la mal, sau remorchererele ce înaintau cu o viteză abia perceptibilă. Își stinse țigara și se așeză într-unul dintre fotoliile care se aflau față în față cu biroul lui Gellért.

Își scoase carnetul pentru a trece din nou în revistă ce-ar dori să afle mai exact de la inspector. Vorbise de mai multe luni cu el la telefon și îl rugase să-l ajute cu câteva informații legate de Róna. În fond, Gordon nu mai putea face mare lucru, pentru că în cazul Ernő Róna procesul începuse deja în acea dimineață,

și totuși se simțea obligat să continue să afle adevărul în cazul acestui detectiv.

În oraș se înmulțiseră bișnițarii de valute care încercau să obțină sume importante, de cele mai multe ori cu succes, profitând de fluctuația cursurilor valutare. Metoda bandei în cauză era simplă: oamenii lui István Szörtsey se dădeau drept detectivi și pur și simplu le confiscau banii bișnițarilor. Într-o zi, un broker numit Arnold Bondi a intrat în biroul lui Róna și s-a plâns că i s-au furat cinci mii de penghei. Detectivul specializat în escrocherie și măsluire a scos fotografia unui bărbat numit Gyula Grósz, pe care-l urmărea deja de ceva vreme pentru infracțiuni comise împreună cu gașca lui ca pseudo-detectivi. Bondi însă nu l-a identificat pe făptaș în persoana lui Grósz. Atunci Róna l-a sfătuit pe Bondi să depună o plângere, acesta l-a ascultat și după aceea l-a căutat zilnic pe detectiv să se intereseze de cazul lui. Când Róna i-a spus că încă mai lucrează la caz, Bondi a plecat furios și după câteva zile l-a reclamat pe Róna, prin avocat, susținând că detectivul a primit de la el o sută cincizeci de penghei, promițând că pentru această sumă îi va convinge pe pseudo-detectivi să-i restituie cei cinci mii de penghei. În acest caz se dispusese urmărirea penală a lui Róna și tocmai în ziua aceea a avut loc prima înfățișare.

Atât de prost să fi fost Róna? Să-și riște cariera și pensia pentru o sută cincizeci de penghei? Cazul era neclar, toată lumea nega. Doar Bondi și ai lui susțineau în continuare că l-au mituit pe Róna. Deși Vladimir Gellért era unul dintre șefii Serviciului V de criminalistică, iar Róna lucra la Serviciul IV, care se ocupa de abuzuri de încredere, înșelăciune și infracțiuni asemănătoare, cei doi se cunoșteau bine și se puteau baza mereu unul pe celălalt, chiar dacă nu erau prieteni. De aceea Gellért avea să-l ajute pe Gordon. Sau măcar îi va arată o direcție, dacă nu altceva. Iar dacă nu, și asta însemna ceva, poate chiar mult.

Gordon se ridică din fotoliu. Ceasul de perete bătu de ora nouă. Pe masă domnea o ordine desăvârșită, ca de obicei. În stiva din stânga se aflau dosarele cazurilor în lucru, la mijloc era așezat calendarul plin al inspectorului, iar în dreapta mașina de scris, împinsă deoparte. În fața calendarului se aflau o călimară din bronz, în stil art nouveau, un toc și o cutiuță cu penițe. Gellért spunea adesea că se obișnuise cumva cu mașina de scris, dar cu stiloul nu se putea împrieteni deloc.

Însă Gordon n-avea nicio problemă cu stiloul, considera totul o invenție învechită, perimată. Își puse carnetelul pe colțul mesei, vrând să noteze câteva întrebări, când brusc își îndreptă spatele. Ar putea să se așeze la masă, o făcuse și altă dată în așteptarea lui Gellért. Înconjură masa și se așeză pe scaun, încercând în zadar să-l tragă sub șezut, căci era blocat de ceva. Gordon privi în dreapta și observă că scaunul se agățase de un sertar deschis. Dădu din cap. Așa ceva nu se mai întâmplase. În ultimii cinci ani relația lui cu Gellért fusese cu adevărat bună, dar niciodată nu se întâmplase ca acesta să-și fi lăsat sertarul deschis. Dimpotrivă, îl înțuia mereu cu grijă, iar cheia o ascundea în buzunarul vestei. Gordon rămase la birou și se holbă la sertarul deschis. Alunecă ușor în jos pe scaun. Pe fundul sertarului zări un dosar nemarcat, un dosar simplu de birou pe a cărui copertă rubrica de titlu era necompletată. În partea de jos a dosarului, însă, se ivea colțul unei fotografii.

Gordon rămase un timp în liniște, nemișcat. Se uită la sertar, iar în sertar la dosar și la colțul fotografiei. Își aprinse o țigară. Chibritul îl aruncă în scumieră, suflă fumul fixând în continuare sertarul. Își lăsă țigara pe marginea scumierei din marmură și trase puțin sertarul ca să poată ridica ușor coperta dosarului.

Luă țigara. Trase fumul adânc în piept, apoi scoase dosarul din sertar, îl așeză în fața lui și îl deschise. Văzuse bine. În dosar

erau doar două fotografii. În cea de deasupra se vedea o tânără. Stătea lângă o masă acoperită, în fundal o draperie grea. Expresia feței îi era deopotrivă tristă și provocatoare. *Nu-i așa că mă placii? întreba fața fetei. Știu că mă placii, toată lumea mă place.*

Gordon se aplecă în față. Fata nu purta nimic în afară de zâmbetul ei. Stătea acolo frivolă, cu o privire senzuală și tristă, cu coapse lungi, sâni rotunzi și plinuți, șolduri înguste, păr negru, ușor ondulat, ce-i ajungea până la umăr. Gordon cercetă ochii fetei. Realiză că privirea ei nu era provocatoare, ci îndărătnică. Trupul îi era fără cusur, tânăr și mlădios. Și totuși, Gordon găsi o imperfecțiune. Ridică fotografia la nivelul ochilor, apoi o ținu în cercul de lumină al lămpii de birou și se uită mai îndeaproape la mâna stângă a fetei. La câțiva centimetri sub interiorul cotului se ascundea o aluniță cât o monedă de doi penghei, poate puțin mai mare.

Gordon lăsa deoparte fotografia și o luă pe cealaltă. Și aceasta fusese făcută într-un atelier foto, deși în cu totul alte condiții. Un portret în care aceeași fată privea în aparat. Părul și-l strânsese, expresia feței îi era serioasă, fără pic de îndârjire, reflecta mai degrabă tristețe. Avea trăsături regulate, sprâncene puternice, ochi de culoare deschisă. Își dădu seama că e aceeași fată și fără să compare cele două poze.

Luă cele două fotografii, le puse în dosar, dosarul îl așeză în sertar, se ridică, aranjă scaunul și se duse la geam. Privi îndelung orașul, apoi se uită la ceas.

Tocmai se pregătea să plece când ușa se deschise și Gellért intră cu elan. Fața lui sumbră părea și mai sumbră decât de obicei. Sacoul i se șifonase, ochelarii abia îi ascundeau cearcănele. Fiecare mișcare a trupului său sfrijit era marcată de oboseală. Gordon se întoarse să-l salute, dar detectivul ridică mâna.

- Nu spuneți nimic, se disculpă el. Știu că am stabilit pentru astăzi, dar ne-a convocat inspectorul-șef, dr. Ferenczy.

- Mâine dimineață sosește în Gara de Est trenul cu trupul neînsuflețit al prim-ministrului, dădu din cap Gordon.

- Să fiu sincer, ne așteptam să moară, mai ales de când exercitarea mandatului său a fost preluată de Darányi. Eu aș fi pariat că demisionează, dar în fond e același lucru.

- Chiar e același lucru, spuse și Gordon.

- Cu toate că avem un plan elaborat pentru înmormântarea prim-ministrului, sunt enorm de multe de făcut, explică Gellért. Inspectorul-șef i-a chemat la serviciu pe toți detectivii, polițiștii și jandarmii ca să protejăm în mod corespunzător cortegiul funerar de la Gara de Est până la Parlament.

- Ministrul de interne ridică interdicția de adunare? întrebă Gordon.

- De ce ar face-o?

- Cortegiul și înmormântarea nu sunt adunări?

- Sper că nu vorbiți serios! il privi Gellért pe Gordon pe deasupra ochelarelor.

- Nu, răspunse Gordon. Atunci, nu vă mai deranjez. Ați auzit că Tartsányi-Schreiber a depus mărturie în favoarea lui Róna?

- Cum să nu fi auzit! Dániel e un om inteligent și gândește logic. Dacă nu vă supărați...

- Sigur, se întoarse Gordon de la geam. Bănuiesc că nu e cazul să vă caut înainte de înmormântare.

- Nu, se așeză Gellért în scaun și împinse la loc sertarul.

- Vă caut eu la telefon. Noapte bună.

- Conform ordinului Viteazului Cavalier Kozma Miklós, ministrul de interne, în această noapte niciun polițist nu doarme, răspunse Gellért trăgând peste calendar mașina de scris în care puse o hârtie și începu să scrie.

Gordon nu putea să decidă dacă vocea detectivului nu cumva trăda și o ușoară ironie...

Pe Calea Rákóczi era în mod vizibil mult mai puțină lume. O parte dintre baruri și localuri erau deja închise, cafenelele se goleau încet. Dar Gordon întâlnește neobișnuit de mulți polițiști și jandarmi stând înțepeniți pe marginea străzii, pregătiți pentru o noapte lungă. Trecând pe lângă Cafeneaua Balaton, pe ușa acesteia zări o plăcuță: „Din cauza decesului prim-ministrului, închis în data de 10 octombrie.” Având în vedere că Gordon oricum n-ar fi avut timp de o cafea, nu-l interesa în mod deosebit această inscripție pe care acum – că-i atrăsese atenția – o observă agățată de ușa fiecărui magazin, restaurant, oficiu și cafenea.

Prin Piața Blaha Lujza trecea un tramvai gol. Până ce Gordon ajunsese la redacția ziarului *Az Est*, orașul amuțise aproape complet. Portarul de noapte îl salută vesel. S-o fi bucurând de moartea lui Gömbös, dacă nu cumva veselie i se datora damigenei de vin pitită în dulăpiorul său...

– Bună seara, domnule redactor! își ridică șapca și, aplecându-se pe gemulețul cabinei, îl privi pe Gordon cum dispărea urcând scările.

În redacție nu era nimeni, doar dactilografa de serviciu. De când lucra la ziarul *Az Est*, Valeria era de serviciu în fiecare noapte. Stătea și acum la birou, cu hârtia pregătită în mașină. Părul ei alb ca zăpada reflecta lumina lămpii, ochii însă îi erau acoperiți de ochelari cu lentile fumurii. Bunul cel mai de preț al Valeriei. Se mândrea în toată redacția cu această comoară rară, o pereche de ochelari utilizați de alpiniști, cu apărători laterale din piele, pe care îi adusese o prietenă din Elveția, din Berna. Numai cu aceștia putea să citească la lumina lămpii, iar soarele nu-l mai văzuse – după cum spunea ea – de zece ani. „E soarta albinoșilor”,

îi explicase odată lui Gordon. „Dar nu-mi pare rău. Aici e calm și liniște, în zori pot să citesc câteva ore”, și ridicase caietul pe care-l ținea. „Cel mai nou volum din seria de romane polițiste a Editurii Atheneum.”

– Ce s-a întâmplat, Zsigmond? întrebă Valeria. Nu puteți dormi? V-a dat afară Krisztina?

– Măine dimineața nu voi mai avea timp pentru articolul despre bărbierul din Szentlőrinc, răspunse Gordon.

– Despre Tranșator?

– Da.

Și se duse la masa lui, iar Valeria ridică din nou cartea subțire în fața ochelarilor și continuă să citească. Gordon își scoase balonzaidul și îl agăță de cuier. Pălăria și-o aruncă pe masă, nu înainte de a o scutura de apa de ploaie care mai rămăsese pe ea. Aprinse lampa de birou, introduse hârtie în mașina de scris, își scoase carnetul și începu să dactilografieze.

„Astăzi după-amiază a sosit la Budapesta știrea unei infracțiuni uluitoare. În comuna Szentlőrinc káta s-a săvârșit o crimă îngrozitoare: Novotny Frigyes, un bărbier de 46 de ani, a suferit o moarte pe Erzsébet Bartha, o femeie de 30 de ani, divorțată, cu care locuia în concubinaj. După aceea bărbierul a tranșat-o pe victimă și a ars trupul neînsuflețit. Crima s-a petrecut în luna martie, dar de-abia acum a fost descoperită. În casa bărbierului s-au mutat noi locatari, meseriașul János Zombori cu soția. Femeia a aprins focul în sobă vrând să facă pâine. Atunci a descoperit ceva uluitor. În cenușa din sobă a găsit oase omenești. A alergat imediat la jandarmerie unde...”

Sună telefonul. Gordon își ridică brusc capul, dar, văzând că răspunde Valeria, își continuă articolul.

„... a comunicat cele descoperite șefului postului de jandarm-
rie.”

– Zsigmond!

Gordon se întoarse.

– Pe dumneavoastră vă caută.

– Cine?

– Zice că-l cheamă Kalmár.

Gordon se ridică și se duse grăbit la telefon.

– De unde știi că sunt aici? Întrebă.

– Nu știu, dar m-am gândit să încerc.

– Ei, ce e?

– Ca de obicei, domeniul dumitale. Am găsit o fată.

– Ce fel de fată?

– În opinia dumitale ce fel de fată? Moartă.

– Cu cine ai mai vorbit?

– Ca de fiecare dată, încep cu dumneata, răspunse polițistul.

– Cred și eu. Ești la locul faptei?

– Nu, te sun de la inspectorat. Până acum mi-ai plătit de fieca-
re dată cei cinci penghei, acum de ce n-ai face-o?

– Spune adresa.

– Trebuie să-mi fii extrem de recunoscător pentru asta,
Gordon. E chiar în vecini.

– Dacă-mi spui că tramvaiul a lovit a servitoare pe Bulevard...

– Nu spun. O să-i vezi pe polițiști deja din capătul Străzii Nu-
cului Bătrân. Stau acolo în jurul cadavrului unei fete frumoase și
moarte de-a binelea.

– A înghițit chibrituri? A sărit pe geam?

– De unde să știu? Dar cred c-ar trebui să te grăbești, dacă vrei
s-o vezi. Legistul a pornit încolo deja de zece minute.

Gordon își luă balonzaidul, își puse pălăria în cap și, ieșind pe
ușă, mormăi ceva Valeriei, apoi coborî grăbit scările.

În câteva minute ajunse pe Strada Nucului Bătrân. Cum o coti
de pe Calea Rákóczi, zări mașina neagră, lângă ea doi polițiști
în uniformă și doi în civil. Gordon se uită la ceas: trecuse de ora
zece. În general evita locurile crimelor, văzuse destule deja, ni-
mic nu-l mai surprindea după cinci ani la ziarul *Az Est*. Cu toate
acestea se grăbi, deoarece Kalmár îl anunțase pe el primul, așa că
a doua zi – indiferent că murise Gömbös sau nu – toate ziarele
aveau să scrie despre asta. Dar el era singurul care fusese la locul
faptei și asta valora mai mult decât cinci penghei.

Ca jurnalist de investigații la ziarul *Az Est*, cunoștea mai bine
decât și-ar fi dorit miile de forme ale morții. Servitoarele beau
măciulii de chibrit ca să se otrăvească, se aruncă în fața tramvaiu-
lui, bărbierii își tranșează iubitele, femeile divorțate își taie venele
cu briciul, ucenicii se aruncă de pe podul Franz Iosif, funcționarii
geloși își înjunghie nevestele cu cuțite de măcelari, oamenii de
afaceri își împușcă rivalii cu revolverul – posibilitățile sunt infini-
te și în același timp covârșitor de identice, dat fiind că rezultatul
este același.

Gordon se grăbi către poartă, dar unul dintre polițiștii în
uniformă păși în fața lui. Gordon i se adresă detectivului Andor
Stolcz, iar acesta făcu semn polițistului să se dea la o parte.
Gordon păși cu carnețelul în mână lângă cadavrul întins sub bolta
porții ca o păpușă de cârpă aruncată, cu fața scufundată în umăr
și cu părul negru răsfirat pe spate.

– Încă nu s-a răcit, îi spuse Stolcz. Medicul legist nu a văzut-o
deocamdată, dar probabil că stă de o oră aici. Surprinzător cât de
repede s-a anunțat.

– Mai devreme sau mai târziu s-ar fi rătăcit pe aici un jandarm sau un polițist și ar fi observat-o.

– Poate că tocmai așa s-a întâmplat.

– Care este cauza morții?

Detectivul îndesat, cu vinișoare pe figură, clătină din cap.

– De unde să știu, Gordon? Suntem aici de câteva minute.

Sânge nu văd.

– Nici eu. Cine e fata?

– Vezi dumneata, e straniu, își băgă mâna în buzunar Stolcz.

Nu găsim nimic în poșeta ei. Doar câteva bucățele de hârtie și un Miriam.

– Miriam? se uită Gordon la detectiv.

– Carte de rugăciuni în ebraică pentru femei, zise el și își băgă mâna pe geamul potierei din spate a mașinii parcate pe trotuar. Asta, arată el cărțulia groasă, învelită în pânză albă.

O descoperi și i-o întinse lui Gordon.

– Există vreo notiță în ea?

– Nimic. Câteva pagini cu colțurile îndoite, nimic altceva...

– Nimic care să ne ajute să o identifice.

– O să verific la inspectorat lista persoanelor dispărute, dar m-aș mira să fi fost raportată dispariția ei, ridică detectivul din umeri obosit. De altfel, de-abia am găsit-o. Poate peste câteva zile o să se declare că a dispărut. Dar știi și dumneata la fel de bine ca mine că zilnic sosesc la Budapesta mai multe fete dintre care câteva aruncă ancora aici în zonă. Nu va fi prima prostituată îngropată într-un mormânt fără nume din Budapesta.

Gordon dădu din cap. Era straniu, totuși. O fată evreică moartă pe una din străzile dubioase din centrul orașului. Cercetă mai temeinic cadavrul. Unul dintre picioare era răsucit sub trup, celălalt picior era încălțat cu un pantof ieftin, butucănos, cu toc. Fusta i se ridicase; purta ciorapi maro la care se desfăcuse un ochi. De

sub haina uzată, dar de bună calitate i se zărea bluza de culoarea piersicii.

– N-a purtat haine prea scumpe, remarcă el.

– Pentru munca pe care o făcea, nici n-avea nevoie de mai mult, răspunse Stolcz.

Mâneca stângă a hainei se ridicase deasupra cotului. Din cauza luminii slabe Gordon nu vedea prea bine, de aceea se apropie de fată. Apoi se lăsă în vine. Prinse mâna fetei la încheietură și o întoarse spre lumină. Imediat sub îndoitura cotului observă o aluniță de mărimea unei monezi de doi penghei. Simți în stomac un fior, de parcă l-ar fi năpădit o spaimă din copilărie, demult uitată.

Privi în sus, la Stolcz. Acesta vorbea cu celălalt detectiv, fiind ascultat și de alți trei polițiști în uniformă. Gordon își întinse cu grijă mâna spre părul fetei fără suflare și cu un stilou îi descoperi fața. Ochii fetei erau deschiși, retinele fiind fără luciu, mate. Și verzi.

Gordon mai privi câteva secunde chipul fetei, ochii ei verzi, obrajii străvezii și șuvițele negre ușor ondulate. Nu-i veni deloc greu să-și aducă aminte de zâmbetul îndârjit, dar trist pe care îl văzuse în cele două fotografii.